

STARPBRĪDIS

**Cēsu internātpamatskolas - attīstības
centra avīze
2018.gada septembris, oktobris
Nr. 1 (37)**

Bet reiz... Reiz vējš uzlūdza lapu uz deju. Mūzika skanēja tik reibinoši, ka lapa, ne mirkli nešauboties atrāvās no zara, paklanījās tam, uzlika rokas uz tā pleciem un uzsāka deju. Nu vējš turēja lapu savās skavās. Tik maigi, bet tomēr cieši, tik pārgalvīgi, bet tomēr tik uzmanīgi. Lapa nedzirdēja māsu un mātes brīdinājuma saucienus. Tikai uz mirkli viņa iedomājās par to, ka nu ir pilnīgi viena lielajā pasaulē, tai kļuva mazliet baisi, bet mīlie vārdi un skūpstī lika visu to aizmirst.

AKTUALITĀTES

No **17.septembra** līdz **27. novembrim** Cēsu internātpamatskolā – attīstības centrā tiek īstenotas divas pedagogu profesionālās kvalitātes pilnveides kursu programmas. Vidzemes reģiona vispārīgā izglītībā, kā veiksmīgāk integrēt bērnus ar speciālām vajadzībām izglītības procesā. Ciemiņi piedalās lekcijās, stundu vērošanā un izvērtēšanā, iepazīstas ar jaunākām mācību metodēm caur radošām darbībām.

Cepu, cepu kukuli

Sākusies karjeras nedēļa. 3. klases skolēni ar savām skolotājām devās uz "Cēsu maizes" ceptuvi. Tur mūs laipni sagaidīja tās īpašnieks un maizes cepējs vienā personā Agnis Elpers. Viņš bērnus iepazīstināja ar maizes tapšanas gaitu. Katrs izcepa arī savu pirmo maizes klaipiņu.

Mēs cepām īru maizi. Saimnieks sagatavoja īpašu mīklu, tad katram bērnam iedeva daļu no tās. Mēs drīkstējām radoši izpausties, veidojot katrs savas formas maizīti. Kukulišus likām cepeškrāsnī cepties. Pa to laiku bērni saimniekam uzdeva dažādus jautājumus par maizes tapšanu. Kamēr cepās maize, atlika arī brītiņš ielūkoties pils parka burvīgajā, rudenīgajā ainā.

Atgriežoties no krāsainās pastaigas, Agnis bija mums sagatavojis pārsteigumu. Visiem bērniem bija jānosauca savs vārds. Tika izveidota etiķete ar "Cēsu maize" logo un cepēju vārdiem. Šo etiķeti uzlīmējām uz iepakojuma maisiņiem.

Kad atvēra cepeškrāsns durtiņas, gaisā uzvirvoja smaržīgs garaiņu mākonis, kas piepildīja visu mazās ceptuves telpu.

Uh, kā smaržoja! Saimnieks ielika katram savu izcepto kukuli maisiņā. Vēl kopīgs foto un uz atvadām nodziedāta dziesma "Rupjmaiz' s kukul' s padusē".

Skolotāja Sarmīte Kalvīte

11.oktobrī 7.kl. un 8.kl. devās ekskursijā uz Rīgu, kur apmeklēja **Medicīnas muzeju** un atpūtas centru "**Lido**". Vakara izskaņā piedrošās Dailes teātra skatītāju pulkam, lai redzētu izrādi "**Planēta 85**".

10.oktobrī pie mums atbrauca **Sandis Dejus** no Rīgas Tehniskās Universitātes Faculty of Civil Engineering Water Research Laboratory, lai pastāstītu 5. un 6.klasēm par **ūdens nozīmi cilvēku dzīvē**.

"**Karjeras nedēļa**" ietvaros 4.klase **10.oktobrī** apmeklēja **SIA "Vinnis"** un "**Livonija**". Vērojām kā ražotnē strādāja roboti un cilvēki. Degustējām bērnu

dzirkstošo šampanieti. Iejutāmiem bitenieku darbā un nogaršojām medu."

1. un 2. klase devās mācību ekskursijā uz Rūjienas pusi. Mazos apmeklētājos patiesu interesi radīja Rūjienas saldējuma ražotne, šinšillu audzētava "**Rūjienas šinšillas**", kur bērniem bija iespēja mazos dzīvnieciņus pabarot un samīlot. Spēku un attapību prasīja uzkāpšana Ķoņu kalnā. Dienas izskaņā māksliniece Gundega Tomsons dalījās pieredzē, kā grafiti tehnikā veidot skaistas gleznas un iepazīstināja ar savu gleznu kolekciju.

Ir pienācis krāšņs rudens! Arī "**Pīlādžiša**" pirmsskolas grupas šogad čakli darbojās kopā ar **Zīluku!**

Visi kopā vācām lielo zīļu ražu. Mums palīdzēja gan radi, gan draugi. Paldies visiem! Kopā esam liels spēks – savācām ap 2 750kg! Tagad Līgatnes dabas parka zvēriem būs našķis ilgāku laiku.

Pēc labi padarītā darba bija laiks Zīluka rudens talkai Pīlādžciemā. Laika apstākļi mūs priecēja. Kopā ar Zīluku (direktora vietniece Anžella) bērnus sagaidīja Rudens Rūķe (mūzikas skolotāja Dace), Skudra (sporta skolotāja Inese), Varde (pirmsskolas skolotāja Ilze), Bite (pirmsskolas skolotāja Mairita) un Zirnekliene (logopēde Dace). Bērni bija iepriekš iepazīnušies ar Margaritas Stārestes grāmatu "Zīluku" un tādēļ uzreiz atpazīna visus varoņus. Kopā ar viņiem turpināja "vākt ražu", čakli strādāt un saņemt balvas!

Iestādes telpās šogad bija "sanākuši" dažādi Zīluka draugi – **PALDIES** visiem vecākiem par radošumu un čaklumu, veidojot kopā ar bērniem Zīluka draugus! Bērni kopā ar vecākiem tika aicināti uz zīļu pārvērtībām.

14.septembrī Cēsīs PII "**Pīlādžišis**" notika **LATVIJAS PIRMSSKOLAS IZGLĪTĪBAS IESTĀŽU "PĪLĀDŽIŠU" DARBINIEKU SALIDOJUMS!** Jau vairākus gadus mēs sanākam kopā, lai dalītos pieredzē par aizvadīto mācību gadu, apgūstam ko jaunu, darbojamies radoši, izzinām katra pasākuma rīkotāju dzimto vietu. Šoreiz tie bija: Talsi, Auce, Smiltene, Krāslava un Cēsis. Bērnodārzi satikās piektajā salidojumā. Mēs guvām gan darbā noderīgo pieredzi, gan radoši darbojamies, gan iepazīnām Cēsu pilsētu un veco pili, gan apmeklējām muzeja izstādi un guvām kolosālus pozitīvus iespaidus Priekuļu novada "**Maizes māja**", kur izbaudījām radošu, aktīvu un garšīgu vakara cēlienu.

5. oktobrī 3.b. klases skolēni devās apsekot pavasarī iestādītās priedītes un izmaiņas dabā, kur ar saviem klases biedriem salīdzināja priežu garumus, formas, meklēja dzīvo un nedzīvo

3.b. klases skolēni devās veikt labo darbu, lai papildinātu savas klases "**Labo darbu krātuvi**". Piedalījās zīļu lasīšanas talkā. Talkas noslēgumā - nama saimnieki cienāja ar dažādiem gardumiem pie kopīgi klātā galda.

Prieks ir izstarot un izdalīt. Izdalīt to, kas mums pieder, vienalga, vai tā būtu maize vai māja, doma vai sapnis, un zināt, ka ir kāds, kas to saņem. /Zenta Mauriņa/

Lai savus skolotājus iepriecinātu, lai viņiem pateiktu paldies, Cēsu internātpamatskolas-attīstības centra skolēni bija sarūpējuši svētku koncertu. Jauks teātra pulciņa apsveikums, audzēkņu pašu sacerēta dzeja, dziesmas, sirsnīgi vārdi un vēlējumi.

Koncerta noslēgumā skolēnu pašpārvalde dāvināja šokolādi ar uzrakstu „Skolotāj! Jūs esat lieliska!”.

Paldies skolotājām - Mārai Baginskai, Ievai Taubei un mūsu jaukajiem skolēniem par šo sirsnīgo svētku gaisotni!

Miķeļdiena

Jau nedēļu iepriekš koša afiša skolas gaitenī aicināja 1.- 4. klašu skolēnus un viņu skolotājus uz Miķeļdienas gadatirgu 27. septembrī.

Visiem tirgot gribētājiem bija jāsaģatavo prece tirdziņam. Pircējiem jāiemācās tautas dziesmas un ticējumi par Miķeļdienu. Tā bija valūta, par ko varēja iegādāties sev tīkamo lietu.

Katra klase mazajā zālē iekārtoja un noformēja savu tirgošanās vietu, izvietoja preci, klāt pieliekot tās vērtību (t. dz./ticējums).

Kas tik tur nebija?!

Augļi, ogas un dārzeņi gan svaigi, gan konservēti. Saldumi: cepumi, konfektes, kūkas, popkorns. Jauno amatnieku darinājumi: rokassprādzes no zīlēm, kastaņu vilciņi, krāsaini papīra maisiņi un groziņi.

Visi satraukti gaidīja tirdziņa atvēršanu.

Ieradās skolotāja Jūlija Sildare ar lielu grozu, meklēja Miķeli. Izrādījās, ka tas "gurķojas" sakņu dārzā. Ņēma viņu aiz rokas un aicināja uz tirgu. Tirgus dienu ieskandināja "Rudens dziesma" skolotājas Māras Baginskas un ansambļa izpildījumā.

Skolotāja Ieva Taube visus lielus un mazus iesaistīja mazliet citādā, bet jautrā plaukstīņpolkā. Pēc lustīgas dejošanas Miķeļdienas gadatirgus tika atklāts. Visi tirdzinieki priecīgi sarosījās un andele sākās.

Tirgus placī dūca kā bišu stropā. Katrs kaut ko pirka, pārdeva, prasīja, skandēja, garšoja, nopirkto rādīja citiem, ieteica, kur var dabūt konkrēto preci. Laiks pagāja nemanot. Prece iztirtota, nogaršota, smaids visiem sejās.

Es arī tur biju, par tautasdziesmu ābolkūku nobaudīju. Teikšu – bija ļoti garda!

Skolotāja S. Kalvīte

2. oktobrī 4., 5.b klases skolēni ar skolotāju Ingrīdu Krauju un Anitu Viļcinsku devās mācību ekskursijā "**Rudens saldās noskaņas**".

Apmeklējām **Rūjienas saldējuma ražotni**, kur iepazīnāmies ar saldējumu ražošanu un degustējam jauno bumbiņ-saldējumu, kas tiek ražots divās vietās pasaulē – Amerikā un pie mums – Rūjienā.

Tālāk ceļš mūs veda uz saimniecību "**Līgotnes**", kur iepazīnāmies ar mākslinieci Gundegu Tomsoni. Tur veidojām interesantus mākslas darbus.

Iepazīnāmies arī ar eksotiskajām šinšilām.

29. septembrī, sagaidot Miķeļdienu - rudens saulgriežus, pirmsskolas bērni un pedagogi, dziedāja dziesmas, gāja rotaļās par rudeni, rudens ražas tēmu. Mūzikas skolotāja Dace iepazīstināja bērnus ar Miķeļdienas tradīcijām, svētku svinēšanas nozīmi. Skolotāja Liene uzdeva bērniem mīklas par rudens tēmu. Svētku izskaņā bērni tika iepriecināti ar bagātīgi klātu augļu un dārzeņu galdau!

Pēcpusdienā bērni ar skolotājām grupiņās, veidoja ziedu mandalas.

Paldies mūzikas skolotājai Dacei, skolotājām un skolotāju palīdzēm par jauko kopābūšanu! Paldies skolai par augļiem svētku galdam! Pirmsskolas skolotāja Sarmīte Stivriņa.

Lai gan vējš un lietus mazliet izjauca mūsu plānus (sportot laukā), **28 septembra** rīts pirmsskolas grupās, iesākās ar sportisku rīta vingrošanu kopā ar vecākiem, atbalstot olimpisko nedēļu. Izkustoties visi bērni un pieaugušie jutās laimīgi, fiziski un emocionāli uzlādēti nākošam pasākumam, Miķeļdienai. Paldies sporta skolotājai Ingai aktīvākajiem vecākiem un pirmsskolas kolektīvam par jaukajām emocijām!

Ar sportisku sveicienu, pirmsskolas skolotāja Sarmīte S.

27.septembrī Cēsu internātpamatskolas - attīstības centra pirmsskolas grupas apmeklēja interaktīvu teātra izrādi „Noslēpumu sala”.

Izzinošā izrāde mudināja bērnus kopā ar Vistiņu un Papagaili doties piedzīvojumā ar interesantu sižetu, aicinot uz līdzdarbošanos, mīklu minēšanu, kā arī ar pozitīviem pārdzīvojumiem. Smieklī un jautri stāsti par redzēto skanēja vēl ilgi pēc izrādes. Paldies vecākiem un skolas vadībai par jauko dāvanu saulainā rudens ceturtdienā!

27.septembrī mūsu skolā viesojās Cēsu Centrālās bibliotēkas bērnu nodaļas vadītāja Lāsma Vasmane ar literāro stundu: „Izdiedi dzejoli dziesmā”. Pasākumu apmeklēja 1. - 9. kl. skolēni. Lāsma iepazīstināja skolēnus ar dažādu dzejnieku: Ulda Ausekļa, Ineses Zanderes, Raiņa, Pētera Brūvera, Klāva Elsberga, Kārļa Vērdiņa, Aivara Neibarta u.c. dzejnieku dzejoļiem, kā arī spēlēja ģitāru un dziedāja dziesmas ar pieminēto dzejnieku vārdiem.

Lāsmu Vasmani iepriecināja katras klases sarūpētais ziedu pušķis un lielā interese par dzirdēto. Pasākuma noslēgumā Lāsma atzina, ka labprāt apmeklētu mūsu skolu vēlreiz un turpinātu ieinteresēt skolēnus lasīt grāmatas.

Jau otro gadu **26. septembrī** Cēsīs Bērnu bibliotēka organizēja pasākumu „Dzejas slams”, kurā piedalījās arī mūsu skolas skolēni: 4.kl. Aleksandra Popoviča ieguva nomināciju: „Melanholiskais ritmiskums”; 7. kl. Elvīra Popoviča saņēma nomināciju „Filozofiskais apcerīgums”, 8.kl. Eduardu Starostinu sumināja ar nomināciju „Gaišais melanholiķis”, bet 8.kl. skolnieci Aritu Miezi sveica kā „Skatītāju simpātiju”. Daudzu dziesmu autors Aivars Lapšāns apsoliņa Aritas dzejoli „Man patīk iet tev garām” ietērt melodijā.

Pasākumu organizatori un žūrija: Iveta Rozentāle, Jānis Gabrāns, kā arī Mārcis Treimanis mudināja dalībniekus rakstīt dzejoļus arī turpmāk un noteikti piedalīties „Dzejas slamā” arī nākamgad.

17.septembrī pirmsskolas grupas "Sprīdīši" bērni, gatavojot salātus no rudens veltēm, mizoja, grieza un rīvēja dārzeņus. Daži pacietīgi veica vienu darbu no sākuma līdz beigām, citi ar draugu sarunāja un samainījās ar darba piederumiem un veicamo darbu. Bērniem ļoti garšoja pašu gatavotie salāti

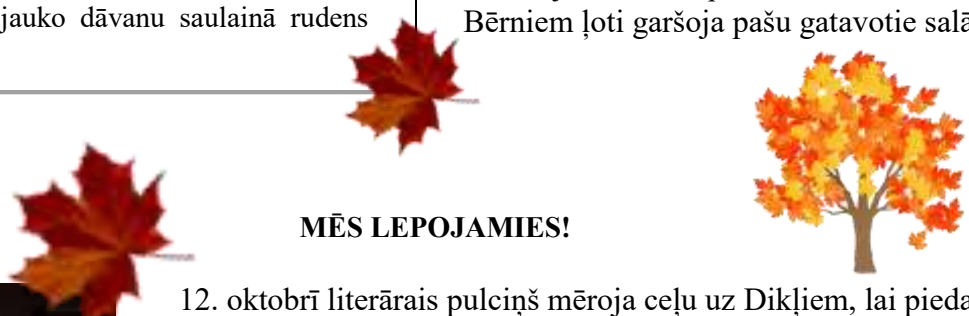
MĒS LEPOJAMIES!

12. oktobrī literārais pulciņš mēroja ceļu uz Dikļiem, lai piedalītos konkursa “Bērnu literatūras maģija – 2018” noslēguma pasākumā. Šogad konkursa moto bija dzejnieka Vika vārdi: “Augot audzēsīm Latviju!”

Konkursa goda rakstus saņēma Eduards Starostins un Ēriks Zemītis (8.kl.), bet pateicības rakstus darbu vērtētāji piešķīra A. Belovai (4.kl.), H. Mizei, S. Zūzanei (7.kl.), A. Mizei, E. Bogdanovam (8.kl.).

Skolēniem bija iespēja piedalīties radošajās darbnīcās. Ar 1. – 6. klasi strādāja rakstniece E.Gulbe un māksliniece L.Purmale – Lošina, bet 7. – 12.kl. radošo darbnīcu vadīja dzejnieks J. Tomašs un dzejniece D. Sirmā. Pasākuma nobeigumā konkursa dalībniekus ar HIP-HOP soļiem iepazīstināja Miķelis Benužs.

Atpakaļceļā patiesi priecājāmies, kā rudens sācis “apgleznot Latviju”.

„Augot audzēsim Latviju!”

“Man jāiet skoliņā
Gudras ziņas iekrāties,
Pieaugt tautas mīlestībā,
Īstā gara brīvībā,” dziedājām Zinību dienā savas skolas himnu.

Kad es pirmo reizi ienācu savā mazajā, drošajā, skaistajā un bezgala mīļajā skoliņā, atceros tikai to, ka nezināju, pa kuru vietu ārā izkļūt. Man līdzī bija tētis. Viņš turēja manu un māsas rociņu, un mēs sākām iet skolā.

Pirmajā skolas dienā man bija melnbalts svētku tērps, pašas apgriezti mati, nedaudz sārti vaidziņi un sirdī neliels uztraukums. Pirmā septembra sajūtas ir neaizmirstamas. Smaidis sejā, stāvam uz skolas kāpnēm, kad skolotāja fotografējot lika teikt siers.

Ir pagājuši 7 gadi kopš manas pašas pirmās pirmā septembra dienas. Pa šiem gadiem es esmu uzkrājusi daudz zināšanu un pieredzes gan pasākumos, gan konkursos un satikusi daudz draugu.

Sirdī es esmu īsts lauku bērns. Uzaugu Latvijas skaistajos un krāšņajos laukos. Man šķiet, ka tur es iemācījos vairāk nekā citviet. Iemācījos pateikties par to, kas man ir dots, mīlēt visus un dalīties. Laukos visvairāk man patika gulēt siena šķūnī un vasarā iet uz pļavu dzenāt dundurus, lai tie govīm nekož. Man patika skriet un ķert vēju kopā ar suņiem, ēst zemenes no dobes un šūpoties riepā zem lielā, vecā un varenā ozola. Vasaras laukos parasti bija pašas aizraujošākās, bet ziemas arī nemaz nebija tik sliktas. Jāatzīst, ka ziemas mūs nekad tā īsti nelutināja ar biezu, spīguļojošu baltās sniega segas kārtu, bet mums tik un tā bija jautri. Mēs ar brāli izdomājām no sniega uzcelt, un tad mēs to cēlām visu dienu. Nākamajā rītā pēc aukstas un bargas nakts mūsu māja bija sasalusi tik ļoti, ka, tuvojoties pavasarim, tā izkusa pati pēdējā. Reizēm ziemā bija jauki klausīties vecās mammas dzīves un skolas laiku interesantākos notikumus. Dažreiz viņa tā aizrāvās ar stāstiem, ka mēs ar māsu aizmigām uz krēsla pie krāsns, kurā bija vēl kāda neizdegusi, koši oranža ogle. Bieži stāsti beidzās ar ģimenes foto albumu klēpī. Pat suņi apgūlās pie krāsns un uzticīgi, lēni iemiegot, klausījās, ko vecmāmuļa stāsta. Ome beigās vienmēr teica, ka viņa vēl varētu stāstīt un stāstīt, bet viņai bija arī citi darbi darāmi. Viņas stāstītais atgādināja tādu kā pasaku, no kuras varēja ātri un viegli iemigt.

Šīs visas skaistās atmiņas es cenšos ļoti sargāt un ceru nekad neaizmirst. Tās mums katram ir atšķirīgas, bet tajā pašā laikā vienlīdz mīļas un tuvas sirdij. Tās man ir palīdzējušas augt un pilveidoties. Tas, kas mums ir viens, tas ko varam nosargāt un saudzēt, ir tautasdziesmas un paražas, dzejoļi un pasakas, arī mūsu dzimtenes stāsti. Neviens mums to nav iedevis, lai vienkārši aizmirstu. Atcerēsimies skaisto un augot audzēsim Latviju!

Hedviga Mieze 7.kl.

Augot audzēsim Latviju

Bērniņas atmiņas lēnām izdziest kā ogles Jāņu ugunskurā, tomēr – jo biežāk mēs uzpūtīsim tām savu silto elpu, jo spožākas tās atkal kļūs.

Bērniņa ir tik īss ceļš, ka no tā vajag salasīt visskaistākos akmentiņus – visskaistākās atmiņas. Un glabāt.

Jau kopš bērnu dienām esmu lūkojusies zvaigznēs, jo zvaigznēs taču ir mūsu liktenis. Un tāpēc man patika un joprojām patīk vēlie vakari. Mums laukos bija liels pagalmis ar varenu, varenu ozolu, un mēs ar omi reizēm izgājām no mājas un vērojām zvaigžņotās debesis – Lielais Lācis, Mazais Lācis, Sietiņš un vēl daži padebešu raksti. Tad es sāku meklēt pati savus zvaigznājus. Vai nu es tos atradu, vai arī tie atrada mani. Tā pavadīju daudzus vakarus, kad apkārt spēlēja vecie, labie sienāži un staba galā, savā ligzdā, klabināja stārķis. Es joprojām meklēju, meklēju, kas slēpjas debesīs. Un visu šo laiku man blakus ir viena zvaigzne – spožāka par pārējām – mana ceļa zvaigzne.

Bērniņā ik rītu ar māsu sēdējām uz aukstās grīdas un skatījāmies pusaugu filmas – pamatskolas dzīve, vidusskola... Bija liels izbīlis par to, kāda būs mana skolas dzīve, taču viss ir tieši tā, kā es to biju iedomājusies – es spēšu, man viss izdosies. Jau pašā pirmajā skolas dienā es rokā turēju mikrofonu, kas, manuprāt, varētu būt bijis visa sākums. Es dziedāju no 1. līdz 4. klasei, bet tomēr sapratu, ka tas nav mans zvaigžņu ceļš. Es turpināju piedalīties konkursos, un bija jāpaiet laikam, lai es kaut ko sasniegtu un saprastu, ko patiešām vēlos.

7. klasē vadīju Zinību dienas pasākumu, par ko daudziem bija liels prieks un man – lepnums. Piedalījos gan latviešu valodas, gan angļu valodas publiskās runas konkursos,” Dzejas slamā”, un tagad es ceru, ka arī šogad, 8.klasē, es varēšu pievērsties šim manam zvaigžņu ceļam. Man ir arī liels lepnums, ka jau otro gadu esmu ievēlēta par mūsu, Cēsu internātpamatskolas – attīstības centra, skolēnu pašpārvaldes prezidenti, un man ir dota iespēja darīt to, kas ļoti patīk, kas palīdz skolai.

Tas, ko man deva bērniņa, atbalsojas skolas gaitās. Mana domāšana, atmiņas, iztēle – tas viss saliekas kopā kā puzzle un veido mani kā cilvēku. Es zinu, kas es esmu un ko es varu. Mēs kopā audzējam Latviju, bet katrs - ar savu personību!

Es pamostos no rīta, paveros miglas ieskautajās debesīs, pasniedzu tām savu plaukstu un saku: „Augot audzēsim Latviju!”

Arita Mieze 8.kl.

Augot audzēsīm Latviju

Savus pirmos soļus es spēru...

Īstenībā, nav ne jausmas, kur tas notika vai kā tas bija, bet vienu zinu pavisam noteikti – mani vecāki bija sajūsmā. Piedzimu Cēsīs. Savu bērnību lielākoties pavadīju pie omes. Viņa nav latviete, arī es neesmu *tīrs* latvietis, un visi mani radi nav latvieši, bet, par spīti tam, es piedalos latviešu pasākumos un sekoju līdzī visām latviskajām tradīcijām.

Pie omes pavadītais laiks laukos bija jautrākais, kas jebkad ar mani ir noticis, un es priecājos, ka mana ome nedzīvo kaut kur pilsētā, jo citādāk visa mana bērnība nebūtu tik iespaidiem bagāta.

Kad man bija seši gadi, mēs ar opi pirmo reizi mūžā gājām makšķerēt. Protams, neko daudz nenokēru, tomēr, kā opis teica: „Nav svarīgi, cik tu nokēr zivju, bet gan tas, cik ļoti daudz labu atmiņu tev paliek.” Un tā arī ir, mans opis nav nekāds dzejnieks, bet zina ļoti daudz teicienu, dzejoļu, dziesmu, un es to visu cenšos iemācīties un atcerēties.

Man ir daudz draugu. Pats jautrākais laikam bija tad, kad mēs uztaisījām lokus ar opja palīdzību un šāvām mērķi. Sākumā nesanāca, kā gribējās, bet tas vienalga, galvenais bija pacensties ar katru reizi to izdarīt labāk. Astoņos gados man opis uzdāvināja jau nopietnāku loku, iemācīja rīkoties ar to. Tā esmu apguvis ne vienu vien prasmī.

Šogad jau mācos astotajā klasē un nākamgad būšu jau devītajā klasē. Pa šiem gadiem esmu sevi pilnveidojis – piedalos akrobātikas pulciņā, spēlēju futbolu, trenējos atlētikas pulciņā. Esmu piedalījies domrakstu konkursos un guvis panākumus.

Pēc 9. klases beigšanas turpināšu mācīties Jelgavas vidusskolā. Tālākais sapnis ir RSU – Rīgas Stradiņa universitāte.

Dodot savas zināšanas un darbu Latvijai, arī būs tā, kā teicis Viks: „Augot audzēsīm Latviju.”

Elvis Bogdanovs, 8. kl.

Augot audzēsīm Latviju

Es savu bērnību pavadīju Pārgaujas novadā, kur mēs ar tēti un mammu, lielāko brāli un divām jaunākajām māsām nodzīvojām sešus gadus. Tur viss bija ļoti skaisti sakopts. Es no bērnības atceros vienīgi to, ka mēs ar ģimeni katru vakaru ēdām kopā vakariņas. Šie bija gandrīz kā svētki, kad visa ģimene izraujas no ikdienas steigas un kopā apspriež pie vakariņu galda, kas izdarīts pa dienu.

Tad pienāca manas dzīves grūtākais posms. Mani vecāki izšķīrās. Es sāku mācīties internātskolā. Mēs nevarējām atļauties *normālas* mājas. Tā mēs pamazām iekārtojāmies Cēsīs, mazā dzīvoklī, un mana dzīve sāka atkal *iet uz augšu*.

No pirmās līdz ceturtajai klasei man mācības paveicās ļoti labi un viegli, ātri apguvu visas prasmes un zināšanas. No piektās klases sāka veikties grūtāk, vairs nebiju tik aktīvs, un bija pat doma, kāpēc vispār vajag mācīties. 7. klases sākumā sapratu, ka, ja gribu palīdzēt Latvijai, man ir jāattīsta sevi. Es sāku mācīties cītīgāk, tā pagāja 7. klase.

Pēc 7. klases sāku jau pats strādāt, un tagad es varu atļauties nopirkt sev gandrīz visu, ko gribu. Esmu gandarīts, ka atradu darbu laukos, saņemu labu algu.

Es nedomāju pamest Latviju nākotnē, ja nu vienīgi aizbraukt ceļojumā uz kādu citu valsti. Gribu dzīvot šeit un gribu palīdzēt Latvijai attīstīties tā, lai mēs varētu dzīvot pārticīgi, lai cilvēki sāktu atgriezties te, pie mums, mūsu mazajā, skaistajā zemītē. Ar savu darbu es vēlu tai kļūt labākai. Tikai tā mēs varam palīdzēt Latvijai augt.

Ēriks Zemītis 8.kl.

Ceļš

Ikkatram mums ir ceļu daudz,
Nav viegli tāpēc dažreiz vienu atrast,
Ja kartes nav, kur sīki iezīmēts ir tas.
Bet tomēr jāatrod savs ceļš ir katram –
Ja atradi, tas tomēr arī vēl par maz.

Dzīvē izstaigāt var ceļu daudz,
Bet kritumi un asie līkumi ir jāatceras!
Pat stāvas akmens kraujas prātā jāpatur...
Un aizas platās, kuras drūmi pretī veras...

Ir ceļu ļoti daudz, bet viegļu nav nekur.

Šie ceļi mani ved pa Latviju...
Pa vienu ceļu eju mācoties, lai dzīvē savu vietu atrastu,
Bet otrā ceļā dzīvoju un priecājos par Piebalgu...
Es raugos tautas vēsturē, no kuras mūsu latvju ceļi sākās,
Un redzu savu dvēseli.
Es rokās turu sarkanbalto audumu un līksmoju,
Jo Latviju līdz simts es audzēšu,
Lai varam savā ceļā nepazust...

Eduards Starostins 8.kl.

Augot audzēsīm Latviju

Mani sauc Adriana. Es piedzimu Limbažos. Kad man bija 2 gadi, sāku iet bērnu dārzā. Mācījos rakstīt savu vārdu, runāt tautasdziesmiņas, iet rotaļās. No bērnu dārza laikiem es atceros, kā skaitīju tautasdziesmu Māmiņdienā:

„Es uzaugu pie māmiņas
jaukā rožu dārziņā.
Kad es gāju tautiņās,
ar rozēm greznojos.”

Kad man bija 4 gadi, es iemācījos braukt ar riteni. Man palīdzēja vectētiņš. Viņš sēdināja mani uz riteņa bagāžnieka un brauca, tā iemācījos braukt ar riteni. Es jutos ļoti labi, tomēr pirmajā reizē iebraucu grāvī. Tas bija ļoti sāpīgi. Pēc tam es braucu katru dienu, sanāca arvien labāk un labāk. Biju laimīga, ka protu braukt ar riteni.

Vēl es atceros jaunas dziesmas „Do – re- mi” un „Dullā diena”. Jau kopš bērnu dārza man patīk dziedāt un iepriecināt citus. Tagad dziedu skolas korī.

Bērnu dārzā ar citiem bērniem sadraudzējos, mācījos lasīt pa zilbēm. Pašus pirmos burtiņus man iemācīja vecmāmiņa. Tā pamazām apguvu lasītprasmi. Viena no manām iemīļotākajām grāmatām ir „Pirmais semestris Meloriju Torņos.” Es no šīs grāmatas guvu divas gudrības: neskatoties, ka ir brīvlaiks, vajag mācīties - īsti draugi būs tev blakus nelaimē. Par šīm lietām esmu pārliecinājies pati.

Sešu gadu vecumā sāku mācīties Salacgrīvas vidusskolā, tur es biju līdz 2. klasei. Tagad es dzīvoju un mācos Cēsīs, un esmu jau 4. klasē. Skolā es piedalos literārajā un teātra pulciņā.

Vasarā es palīdzēju vecmāmiņai ravēt dārzu un mājās rūpējos par savu kaķeni Elzu. To daru jau kopš bērnības. Rūpes par augiem un kaķi man palīdz iemīlēt dabu.

Es ceru, ka es būšu noderīga Latvijai ar savu gudrību, zināšanām un labiem darbiem. Tā, kopā mācoties un augot, audzēsīm Latviju!

Adriana Belova 4.kl.

Rudens

Atnāca vējš un nopūta
Kokam lapas, un tās
Aizvirpuļoja pa gaisu.

Un koks palika
Bez saviem draugiem
Un sava skaistā tērpa.

Atnāca vējš un nopūta
Kokam lapas un tās
Palika bez mājām.

Kaķēns

Kaut mazais mīļais kaķītis
Ar lielu peli draudzētos,
Ķepu pie ķepas turētos,
Ēnu spēles spēlētos,
Sieru šķēlēm našķotos
Saldā dusā atpūstos,
Naudu krātu saldumiem -
Super jaukiem gardumiem!

Aleksandra Popoviča 4.kl.

Laiks

Laiks tikšķ kā pulkstenis
Laiks pukst kā bērnu sirdis
Laiks ir kā mūzika, bet mazliet savādāka
Laiks ir kā saules stars, kam nevar pieskarties.
Laiks ir kā gaiss, ko tverame mes
Laiku mēs nevaram sadzirdēt, sajust
Laiks var vienā brīdī pazust
Laiks skrien un traucās, un zūd to nevar noķert un
paslēpt kabatā.
Mācieties taupīt savu laiku!

Dzeltenais

Tu jautā: Kas ir dzeltens?
Saule ir spoža un dzeltena un zeltaini spīd
Dzeltenas pienešes pļavā un dzeltenī saulgriežu
ziedi dārzā zied,
Dzelteni ir arī cālēni, kas pa zālīti skrien,
Dzelteni tauriņi ziedos brien
Tagad tu saprati, kas ir dzeltens?
Viss!

Elvīra Popoviča 7.kl.

Avīzes redkolēģija:

Arita Mīze, Hedviga Mīze, Samanta Oša, Viktorija Oša, Elvīra Popoviča, Aleksandra Popoviča, Adriāna Belova un skolotājas Veronika Ovčiņņikova, Irita Dvinska